

Arrest

nr. 72 315 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 18 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst te zijn, geboren op 1 september 1958 te Urus-Martan. U woonde in Grozny, waar ook uw oudste zoon T.(...) een woning had. Uw echtgenoot en uw zoon I.(...) wonen reeds enige jaren in Mytishchi, nabij Moskou. U werkte tot uw vertrek als kokkin. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van volgende redenen. U verklaarde dat u vanaf 2000 deelnam aan verschillende protestacties, maar dat u hierdoor geen persoonlijke problemen kende. Uw man verhuisde lang geleden, omwille van de oorlog in Tsjetsjenië, samen met uw jongste zoon naar de stad Mytishchi in de omgeving van Moskou. In februari 2004 werd uw neef I.(...) Z.(...) meegenomen door militairen. Deze militairen wilden eveneens uw oudste zoon T.(...) meenemen. De burens konden dit echter verhinderen. Van uw neef ontbreekt tot op heden elk spoor. In 2010 protesteerde u eveneens tegen de arrestatie van 2 meisjes zonder hoofddoek. U werd beledigd, maar kende verder geen problemen in dit verband. In oktober of november 2010 vernam u dat u ernstig ziek was. Uw dokter verbood u nog langer te werken. U besloot hierop een kamer in uw woning te verhuren aan studenten. Sinds begin december 2010 verhuurde u een kamer aan D.(...) A.(...) en een zekere V.(...). Zij waren studenten aan het Islamitisch instituut in Grozny. Uw jongste zoon I.(...) kwam bij u op bezoek voor de eindejaarsfeesten 2010-2011. Op 3 februari 2011 was u alleen thuis, toen 's nachts enkele gemaskerde militairen uw woning binnenvielen. Uw jongste zoon I.(...) was op dat moment op bezoek bij uw oudste zoon. De studenten waren evenmin aanwezig. U werd meegenomen naar een donkere ruimte, ongeveer een half uur rijden van Grozny. Er werden u vragen gesteld over uw zonen, uw echtgenoot en de studenten die bij u een kamer huurden, waarbij de militairen u mishandelden. U zei tegen de militairen dat u ziek was. De militairen stelden u voor dat u voor hen zou werken. Om vrij te komen, ging u akkoord met hen en u ondertekende een document. U werd de volgende dag, op 4 februari 2011, terug naar huis gebracht. U besloot uw land te verlaten. U ging met een taxi naar familieleden van uw man in Gekhi, waar u verbleef tot uw vertrek. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 18 maart 2011, vanuit Grozny, met een mini-bus. U reisde via Oekraïne naar België, dat u op 21 maart 2011 bereikte. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw tijdelijke identiteitskaart, de eerste 2 pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort en een Russischtalig medisch attest voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van de problemen die u kende met uw autoriteiten. Op 3 februari 2011 werd u door militairen meegenomen en mishandeld. Nadat u een document ondertekende dat u met hen zou samenwerken, werd u vrijgelaten. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo legde u geen enkel document voor omtrent de verdwijning van uw neef I.(...) Z.(...) (CGVS p.6, p.22), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw zus over documenten hieromtrent beschikt (CGVS p.22). Nochtans verklaarde u dat uw problemen sinds die tijd begonnen (CGVS p.6). Met betrekking tot de studenten aan wie u een kamer verhuurde en over wie u bevraagd werd, kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen (CGVS p.23). Ook met betrekking tot uw vasthouding en mishandeling kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen (CGVS p.15). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in het gedrang. Ter staving van uw medische problemen legde u evenwel een medisch attest voor betreffende uw ziekenhuisopname van 17 januari 2011 tot en met 22 januari 2011. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze zich uitspreken over uw medische problemen waarvoor u chemotherapie diende te volgen (zie document 3 in groene map), wat hier door mij niet betwist wordt. Deze documenten geven echter geen enkele informatie over de problemen die u verklaarde te kennen met uw autoriteiten en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst

te verlaten. Er dient voorts te worden vastgesteld dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo kon u niet aangeven waarom u geïnterviewd werd. U vermoedde evenwel dat u mogelijk gefotografeerd werd tijdens uw deelname aan de protestacties of dat u in de gaten werd gehouden omwille van uw verdwenen neef, maar kon deze vermoedens niet hard maken (CGVS p.17, p.22, p.23, p.26). U wist evenmin waarom de militairen u vragen stelden over uw man en zonen (CGVS p.17). Daarnaast kon u slechts van één van de twee studenten, aan wie u toch in uw eigen huis een kamer verhuurde, de volledige naam geven, met name D.(...) A.(...) (naast een zeker V.(...)), maar kon u de band tussen beide studenten niet weergeven (CGVS p.16). U wist daarnaast niet waarom deze 2 jongens gezocht zouden worden door de militairen (CGVS p.18). U hebt dit evenmin proberen na te gaan (CGVS p.18). Voorts weet u niet concreet wat er na uw vasthouding met de 2 studenten is gebeurd (CGVS p.27). Uw geringe kennis en desinteresse over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, dient te worden opgemerkt dat u stelde dat u niet weet of u vandaag de dag officieel gezocht wordt in de Russische Federatie (CGVS p.25). Daarnaast weet u niet of de autoriteiten nog langs uw woning zijn gekomen sinds uw vrijlating op 4 februari 2011 (CGVS p.23). U weet evenmin of uw zonen vandaag de dag officieel gezocht worden (CGVS p.25). Dit is merkwaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft met uw zonen (CGVS, p. 6). Nu verklaarde u weliswaar dat uw zonen u niet over hun problemen vertellen (CGVS, p. 17 en 25). Aangezien u door uw autoriteiten specifiek over uw zonen werd ondervraagd, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige pogingen zou hebben ondernomen om te achterhalen of uw zonen nu al dan niet officieel gezocht worden en welke problemen ze eventueel nog kennen. U gaf verder aan dat u via uw schoonzus vernam dat zij geen nieuws had omtrent de vraag of iemand nog bij u was langs geweest of naar u gevraagd zou hebben (CGVS p.25). Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat de politiediensten nog naar u op zoek zouden zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het gezien de door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten niet aannemelijk is dat u zich na uw vrijlating hebt gewend tot de officiële instanties voor het verkrijgen van uw internationaal reispaspoort, waarmee u de Russische Federatie hebt verlaten (CGVS p.10, p.13). U verklaarde weliswaar dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk hebt afgehaald, wat normaal gezien wel moet, maar dat u na uw vrijlating 2 mannen had gevonden die uw paspoort en visum tegen betaling wilden regelen (CGVS p.9-10, p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat internationale paspoorten in de Russische Federatie in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat de aanvraag van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zelf aangaf dat u geen vreemd (vals) paspoort nodig had (CGVS p.10). Deze vaststellingen relativeren de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten op ernstige wijze. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u uw origineel Russisch binnenlands paspoort noch uw internationaal reispaspoort voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw binnenlands paspoort diende af te geven aan de smokkelaar en dat u bij aankomst in België bent vergeten dit terug te vragen (CGVS p.9). Betreffende uw internationaal reispaspoort verklaarde u dat u deze niet persoonlijk in handen kreeg (CGVS p.12). Deze uitleg kan niet overtuigen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een woonregistratie elders in de Russische Federatie verborgen te houden. Voorts ontstaat het vermoeden dat u eveneens uw internationaal reispaspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte gegevens over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen (CGVS p.15, p.16 ; zie document 3 in groene map) moet worden opgemerkt dat deze door mij niet worden betwist. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw tijdelijk identiteitsbewijs en een kopie van de eerste twee pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-

genera. al beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Met betrekking tot het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verwijt geen bewijsmateriaal aan te brengen aangaande haar problematiek, laat verzoekster, verwijzend naar bepaalde rechtsleer, gelden dat overeenkomstig de doctrine en de rechtspraak de verklaringen van een kandidaat-vluchteling als geloofwaardig te beschouwen zijn en zij als bewijs dienen te worden aanzien van de problematiek voor zover er geen enkele tegenindicatie is. Verzoekster meent dat er in casu geen enkel bewijs van enige tegenindicatie is. Ze voegt hieraan het volgende toe: *"ten onrechte beweert men dat er onvoldoende concrete informatie wordt voortgebracht omdat men te weinig informatie kan geven over de essentiële onderdelen van het asielrelaas"*. Verzoekster stelt verder dat ook ernstige overeenstemmende vermoedens een bewijs vormen en oppert dat deze in concreto aanwezig zijn. Vervolgens poneert ze: *"verzoekster werd geïnterviewd en wanneer ze dan de film terugdraait kan zij de reden hiervan wel degelijk reconstrueren nl - het verdwijnen van een neef - vragen omtrent de zonen en de echtgenot - vragen omtrent studenten die bij haar een kamer huurden en die ingeschreven waren aan de Islamitische Hogeschool, - enz, enz,..."*. Betreffende het feit dat het haar kwalijk wordt genomen dat zij onvoldoende geïnformeerd zou zijn over de huidige situatie, oppert verzoekster dat zij haar kinderen, die, zo stelt ze, het reeds moeilijk genoeg hebben, hiermee niet wenst lastig te vallen. Omtrent het feit dat het als bijzonder merkwaardig wordt aanzien dat zij door tussenkomst van twee mannen nog een internationale reis pas bekam, werpt verzoekster op dat zij hieromtrent de waarheid spreekt. Verzoekster voegt hieraan toe dat men in Tsjetsjenië met geld en *"via via"* zeer veel kan bekomen. Ze stelt daarnaast ook een eerlijke uitleg te hebben gegeven over haar nationaal en internationaal paspoort. Derhalve, zo vervolgt ze, heeft het Commissariaat-generaal de zaak niet naar behoren behandeld en heeft men haar ten onrechte het statuut van vluchteling of het statuut van subsidiair beschermde geweigerd. Verzoekster oppert voorts de motivering van het Commissariaat-generaal duidelijk te kunnen weerleggen. De bestreden beslissing is dan ook, aldus verzoekster, niet of minstens zeer gebrekkig gemotiveerd. Verder betoogt verzoekster dat de beslissing van het Commissariaat-generaal geen steek houdt en minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Verzoekster, die opmerkt dat ze als politiek vluchteling dient erkend te worden en dat de problemen in de Russische Federatie, meer bepaald in Tsjetsjenië, voor iedereen bekend zijn, laat voorts gelden dat *"gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van het verhaal van verzoekster is geschied, huidig beroep dan ook gegrond is en tot nader order geloof dient gehecht te worden aan zijn verhaal en aan zijn vrees in de zin van de Conventie van Genève"*.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing steunt hierbij op de vaststelling dat verzoekster de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die zij verklaart gekend te hebben. Wat het medisch attest in verband met haar ziekenhuisopname betreft, wordt opgemerkt dat dit geen enkele informatie geeft over de problemen die verzoekster verklaarde te kennen met haar autoriteiten en die haar ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster slechts weinig concrete informatie kan verschaffen omtrent essentiële onderdelen van haar asielrelaas. De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt volgens de commissaris-generaal aangetast door verzoeksters geringe kennis en desinteresse over de kern van haar asielrelaas. Zo blijkt zij niet te weten of zij vandaag de dag officieel gezocht wordt in de Russische Federatie en of de autoriteiten nog langs haar woning zijn gekomen sinds haar vrijlating op 4 februari 2011. Zij blijkt evenmin te weten of haar zonen vandaag de dag nog officieel gezocht worden. De commissaris-generaal acht dit laatste zeer merkwaardig aangezien uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nog contact heeft met haar zonen. Verder wordt gewezen op verzoeksters verklaring dat zij via haar schoonzus vernam dat deze geen nieuws had omtrent de vraag of iemand nog bij haar was langs geweest of naar haar gevraagd zou hebben. Hierdoor maakt verzoekster, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, niet aannemelijk dat de politiediensten nog naar haar op zoek zouden zijn. Daarnaast wordt opgemerkt dat het, gezien de door verzoekster verklaarde vrees voor haar autoriteiten, niet aannemelijk is dat zij zich na haar vrijlating tot de officiële instanties heeft gewend voor het verkrijgen van haar internationaal reispaspoort, waarmee zij de Russische Federatie verliet. Voorts wordt vermoed dat verzoekster haar intern Russisch paspoort en haar internationaal paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte gegevens verborgen te houden. Met betrekking tot de medische problemen die verzoekster aanhaalde, wordt opgemerkt dat verzoekster zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. De door verzoekster in het kader van haar asielaanvraag voorgelegde documenten, met name haar tijdelijk identiteitsbewijs en een kopie van de eerste twee pagina's van haar Russisch binnenlands paspoort, zijn, zo wordt verder in de beslissing gesteld, niet van aard dat ze voormelde vaststellingen kunnen wijzigen. Tot slot wordt geoordeeld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat zij geen concrete bewijsstukken heeft. Zij kan echter niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat haar verklaringen bijzonder vaag zijn. Zo kon zij geen enkele reden verzinnen waarom de “machthebbers” haar zouden viseren (stuk 5, gehoorverslag CGVS13/07/2011, p. 26). Er is *in casu* geen sprake van overeenstemmende vermoedens en het betoog van verzoekster op basis van haar reconstructie van de feiten komt weinig ernstig over. Verzoekster onderneemt geen enkele ernstige poging om de verscheidene pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van haar relaas *in concreto* te weerleggen. Verzoekster kan, zo dient te worden vastgesteld, de Belgische asielinstanties nog steeds geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die zij verklaart gekend te hebben. Zij laat ook na verdere informatie te verschaffen omtrent essentiële onderdelen van haar asielrelaas. Zo is het nog steeds gissen naar de precieze reden waarom ze door de Russische autoriteiten werd geviséerd, blijft het onduidelijk waarom de militairen die haar gevangen hielden haar vragen stelden over haar man en haar zonen én blijven de vragen onbeantwoord waarom de twee studenten, aan wie verzoekster een kamer verhuurde, door de militairen zouden worden gezocht en wat er met hen precies is gebeurd na verzoeksters vasthouding.

2.6. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Verzoekster brengt echter niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij geen inspanningen heeft gedaan om nadere inlichtingen te bekomen omtrent verscheidene essentiële elementen die de kern van haar asielrelaas uitmaken. Het betoog van verzoekster dat zij niet meer bij haar kinderen heeft geïnformeerd omdat dezen het reeds moeilijk genoeg hebben, vormt geen rechtvaardiging voor haar gebrek aan interesse.

2.7. Het feit dat verzoekster een eerlijke uitleg heeft gegeven omtrent haar intern en internationaal paspoort, neemt niet weg dat haar verklaring dat zij zich na haar vrijlating tot de officiële instanties heeft gewend om een paspoort te verkrijgen (stuk 5, gehoorverslag CGVS13/07/2011, p.13) op gespannen voet staat met een gegronde vrees voor vervolging. Haar ongestaafde bewering dat men met geld en “*via via*” in Tsjetsjenië veel kan bekomen, vormt hiervoor geen afdoende verklaring. De commissaris-generaal kon op grond van de gedane vaststellingen terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vraagt verzoekster in fine van haar verzoekschrift om haar deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas, kan zij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen.

2.9. Er werd geen schending van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. In zoverre verzoekster de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht, wordt opgemerkt dat zij niet toelicht met welke elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN